

23. april 2010 14:15

Kære Morten Villumsen

Jeg har den 2. april 2010 sendt en mail til Lene Espersen til adressen um@um.dk, det er en afhandling om en oplevelse jeg havde i forbindelse med en tur til Zambia ved påsketid. Jeg ved udmærket godt at Lene Espersen ikke har tid til at svare på sådanne mails, men i det mindste skulle EN ELLER ANDEN form for svar være berettiget.

Nu sender jeg dig min afhandling, jeg ønsker blot at staten bliver opmærksom på at de ressourcer som bliver uddelt til ulands projekter LANGT FRA bliver udnyttet optimalt. Samtidig vil jeg også benytte lejligheden til at fortælle dig og dine kolleger at jeg og hvilken som helst anden dansk statsborger FORVENTER en form for respons på sådan en e-mail.

På forhånd tak.

Med venlig hilsen
Katrine D. Rasmussen

Kære Lene Espersen

Jeg vil nu fortælle dig og dine partifæller, om en rigtig dårlig oplevelse jeg i forbindelse med dansk ulands bistand, havde i Zambia i sidste uge.

Jeg var med 21 af mine kammerater i Zambia, for at undervise på Sankandi Basic School. Vi fik en rundvisning, og der blev spurgt om der var nogen danskere tilstede, vi var fem der rakte hånden op, men fortrød det straks efter. En mand ved navn Joe, fortalte os at den danske stat havde valgt at bruge deres penge på at bygge omkring 15 toiletter og EN bygning til undervisning. Nej, hvor vi skammede os, hvordan kunne det dog have været sket? Joe fortalte os, at opførelsen af disse toiletter, hvis de kan kaldes det, det var trods alt kun et hul i jorden med 4 vægge og en blik plade som tag. Havde bragt meget diskussion i lokalsamfundet og der havde været protester mod opføringen af disse "toiletter". Men det var blevet overset, da der åbenbart har været et flertal, der har ment at det at gå på toilettet er **vigtigere** end ordentlig undervisning i et berettiget klasse værelse.

Det er så her, hvor jeg godt kunne tænke mig en forklaring på HVORFOR disse toiletter skulle bygges, de lugter forfærdeligt, og bliver ikke brugt af hverken elever eller lærer, da de fortrækker at lugte numsen i den frie natur. Det gør så ondt i mit danske hjerte at skulle undervise børn, som har absolut intet, under et træ, med en tavle som hører til på lossepladsen, og have børnene siddende på jorden midt på dagen i 35 grader om ikke mere. Videde at hvis de toiletter ikke var blevet bygget, kunne de børn have siddet inden for i ordentlige lokaler og modtaget den undervisning som alle børn fortjener!

Mit navn er Katrine Dyrelund Rasmussen og jeg går på den Europæiske skole i Brussels. Jeg var som sagt på "skole tur" med 21 af mine kammerater og 2 lærer til området nord for Livingstone – Western province, med mindre små byer såsom Sankandi, Karbula og Sioma. Det var ikke en ferie tur, det var en tur som var hård for både krop og sjæl. Projektet har kørt i mange år, og vi boede i en lejr ved navn ZEEC. Vi havde forinden vores afrejse brugt mange kræfter på at samle penge, bøger, blyanter, sakse og meget andet ind, som vi hver i sær kunne have med til Zambia og uddele til skolerne i lokalområdet. Zambia er et land som har brug for meget hjælp, og selvom det er svært at

gøre en virkelig STOR forskel, skal man ikke give op! Vores undervisning den uge, bragte smil på læben til børn som har et hårdt liv – nogen går op til 3 timer for overhovedet at komme i skole med arbejde, er måske HIV ramte eller har mistet deres forældre. Vores oplevelser med disse børn var fantastiske, de er så glade selvom de har så lidt, og de er villige til at give dig deres majs kolbe, velvidende at så for de måske ikke mere at spise denne uge.

Jeg ved udmærket godt at dette ikke har den store indflydelse på jeres beslutninger, men igen jeg føler det min pligt at informere jer om sådanne oplevelser i HÅBET om at den samme fejl ikke vil blive begået igen. Da lande i Afrika har hårdt brug for hjælp, mener jeg derfor også at det er retfærdigt at hjælpen bliver brugt de rigtige steder!

Fortsat god påske.

Med venlig hilsen
Katrine D. Rasmussen.

P.S. Se de vedhæftede billeder.